

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

DRUGO ODJELJENJE

PREDMET ANTOVIĆ I MIRKOVIĆ PROTIV CRNE GORE

(Predstavka br. 70838/13)

PRESUDA

STRAZBUR

28. novembar 2017. godine

Ova presuda će postati konačna pod okolnostima predviđenim članom 44 stav 2 Konvencije. Može biti predmet redakcijske izmjene.

U predmetu Antović i Mirković protiv Crne Gore,

Evropski sud za ljudska prava (Drugo odjeljenje), na zasjedanju Vijeća u sastavu:

Robert Spano, *Predsjednik*,
Julia Laffranque,
Ledi Bianku,
Nebojša Vučinić,
Paul Lemmens,
Jon Fridrik Kjølbro,
Stéphanie Mourou-Vikström, *sudije*,

i Stanley Naismith, *registrar Odjeljenja*

Nakon vijećanja na sjednici zatvorenoj za javnost, dana 31. oktobra 2017. godine, donio je sledeću presudu koja je usvojena tog dana:

POSTUPAK

1. Predmet je pokrenut predstavkom (br. 70838/13) protiv Crne Gore koja je podnijeta Sudu na osnovu člana 34 Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu "Konvencija") od strane dvoje državljana Crne Gore, g-đe Nevenke Antović i g-dina Jovana Mirkovića (u daljem tekstu: "podnosioci predstavke), 25. oktobra 2013. godine.

2. Podnosiocima predstavke je zastupao g-din V. Radulović, advokat iz Podgorice. Vladu Crne Gore (u daljem tekstu "Vlada") je prvobitno zastupao g-din Z. Pažin, njen zastupnik u to vrijeme, a zatim g-đa V. Pavličić, novoizabrana zastupnica.

3. Podnosioci predstavke su naveli da je nezakonitim postavljanjem i upotrebom video nadzora u amfiteatrima u kojima su držali predavanja povrijeđeno njihovo pravo na poštovanje privatnog života.

4. Dana 3. decembra 2014. godine žalba zbog video nadzora je komunicirana Vladi a ostatak predstavke je proglašen neprihvatljivim na osnovu Pravila 54 stav 3 Poslovnika Suda.

ČINJENICE**1. OKOLNOSTI SLUČAJA**

5. Podnosioci predstavke su rođeni 1969. godine i 1961. godine i žive u Podgorici.

A. Video nadzor

6. Dana 1. februara 2011. godine Dekan Prirodno-matematičkog fakulteta Univerziteta Crne Gore, na sjednici Savjeta fakulteta, obavijestio je profesore koji su predavali na tom fakultetu, uključujući podnosioc predstavlke, “da je uveden video nadzor” i da je sproveden u amfiteatrima u kojima su se održavala predavanja.

7. Dana 24. februara 2011. godine, Dekan je donio odluku o uvođenju video nadzora u sedam amfiteatara i ispred dekanata. U odluci je navedeno da je cilj mjere da se obezbijedi sigurnost imovine i ljudi, uključujući studente, i praćenje izvršavanja nastavnih aktivnosti. U odluci je navedeno da je pristup dobijenim podacima zaštićen kodovima koji su poznati samo Dekanu. Podaci će se čuvati godinu dana.

8. Dana 14. marta 2011. godine podnosioci predstavlke su se žalili Agenciji za zaštitu ličnih podataka (u daljem tekstu: “Agencija”) zbog video nadzora i sakupljanja podataka bez njihovog pristanka. Pozvali su se na Zakon o zaštiti ličnih podataka (vidjeti donje stavove 24-27). Podnosioci predstavlke su naveli, konkretno, da je amfiteatar u kojima su držali predavanja bio zaključan prije i poslije predavanja, da su jedina imovina bili fiksirani stolovi i stolice i tabla, da nijesu vidjeli razlog za strah za bilo čiju bezbjednost, i da je, u svakom slučaju, bilo drugog načina da se zaštite ljudi i imovina i prati izvršavanje nastave. Oni su zatražili uklanjanje kamera i brisanje podataka.

9. Dana 21. marta 2011. godine dva inspektora iz Agencije sačinila su zapisnik nakon posjete Prirodno-matematičkom fakultetu navodeći da je video nadzor u skladu sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka. Po njima, bilo je slučajeva uništavanja univerzitetske imovine, uvođenja životinja, unošenja pića i duvanskih proizvoda, kao i prisustva ljudi koji nijesu studenti. Takođe su primijetili da kamere stvaraju “slike sa udaljenosti bez jasne rezolucije, što znači da karakteristike ljudi [ne mogu biti] jasno prepoznatljive”, da ne postoji mogućnost zumiranja i da ne reprodukuju audio zapis. Iako je odlukom o uvođenju video nadzora predviđeno da podaci budu čuvani godinu dana, mogućnosti servera su bile takve da su se podaci mogli čuvati samo trideset dana nakon čega su automatski brisani novim simcima. Inspektori su takođe primijetili da je obavještenje o “planiranju uvođenja video nadzora” dato na sjednici Savjeta fakulteta 1. februara 2011. godine.

10. Dana 22. marta 2011. godine podnosioci predstavlke su podnijeli prigovor na izvještaj, navodeći, *inter alia*, da oni nijesu bili upoznati sa bilo kojim od navodnih incidenata i da, u svakom slučaju, nije jasno kako bi kamere mogle obezbijediti sigurnost imovine i ljudi. Oni su se složili da bi postojanje kamera iznad ulaza i izlaza iz univerzitetske zgrade možda moglo

biti adekvatan oblik obezbjeđivanja takve sigurnosti. Takođe su naveli da zaposleni “nijesu bili obaviješteni o uvođenju video nadzora u pisanom obliku prije početka vršenja istog”. Navodno, odluka je donijeta 24. februara 2011. godine, dok je nadzor započet nekoliko nedjelja ranije. Nijesu naveli tačan datum ali su se pozvali na sjednicu od 1. februara 2011. godine (vidjeti gornji stav 6).

11. Dana 28. aprila 2011. godine, nakon prigovora podnosioca predstavke na izvještaj, Savjet Agencije za zaštitu ličnih podataka je donio rješenje kojim se nalaže Prirodno-matematičkom fakultetu da ukloni kamere iz amfiteatara u roku od petnaest dana jer video nadzor nije bio u skladu sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka, naročito sa članovima 10, 35 i 36 (vidjeti donje stavove 24 i 26-27). Konkretno, Savjet je utvrdio da nijesu ispunjeni razlozi za uvođenje video nadzora predviđeni članom 36, s obzirom da nije bilo dokaza da postoji bilo kakva opasnost za bezbjednost ljudi i imovine u amfiteatrima, još manje za povjerljive podatke, i da nadzor predavanja ne spada u legitimne osnove za uvođenje video nadzora. Ni jedna od strana nije pokrenula upravni spor pred sudom protiv ove odluke.

12. Dana 25. januara 2012. godine, Prirodno-matematičkom fakultetu dostavljena je odluka Savjeta Agencije od 28. aprila 2011. godine. Kamere su uklonjene najkasnije 27. januara 2012. godine. Izgleda da su podaci koji su bili prikupljeni takođe obrisani neodređenog datuma.

B. Parnični postupak

13. Dana 19. januara 2012. godine podnosioci predstavke su podnijeli tužbu za naknadu štete protiv Univerziteta Crne Gore, Agencije za zaštitu ličnih podataka i države Crne Gore zbog povrede prava na privatni život, naročito zbog neovlašćenog sakupljanja i procesuiranja podataka o njima. Konkretno, naveli su da takvo miješanje u njihove privatne živote, bez ikakve mogućnosti da kontrolišu taj proces, nije predviđeno ni jednim propisom pa da, shodno tome, nije u skladu sa zakonom, u smislu člana 8 stav 2 Konvencije. Takođe su tvrdili da se nije težilo legitimnom cilju i da nije bilo neophodno u demokratskom društvu. Pozvali su se na relevantne odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka, član 8 Konvencije i relevantnu praksu Suda.

14. Dana 27. decembra 2012. godine Osnovni sud u Podgorici je presudio protiv podnosioca predstavke. Osnovni sud je utvrdio da pojam privatnog života sigurno uključuje aktivnosti u poslovnoj i profesionalnoj oblasti. Takođe je utvrdio, ipak, da je Univerzitet javna institucija koja sprovodi aktivnosti od javnog interesa, poziv redovnog profesora je takođe javan, pa da, stoga, video nadzorom amfiteatra kao javnog mjesta nije moguće povrijediti pravo podnosioca predstavke na poštovanje njihovog privatnog života. To je radno mjesto, isto kao što je sudnica ili skupština, gdje profesori nikada nijesu sami, pa se, shodno tome, nijesu mogli pozivati

na povredu bilo kojeg prava na privatnost. Podaci koji su sakupljeni takođe se ne mogu smatrati ličnim podacima. Propust Univerziteta da odmah ukloni kamere je bio neovlašćen, ali se ne može okvalifikovati kao miješanje u privatni život podnosioca predstavke, pa je, stoga, nerelevantan. Sud je dalje primijetio da je takav zaključak u skladu sa praksom Suda, s obzirom da nadgledanje radnji koje se obavljaju u javnosti nije miješanje u privatni život osobe kada to znači samo bilježenje onoga što drugi mogu da vide ukoliko se nađu na istom mjestu u isto vrijeme. Sud je takođe primijetio da nadgledanje radnji pojedinca na javnom mjestu fotografskom opremom koja samo trenutno bilježi vizuelne podatke, ne dovodi do miješanja u privatni život pojedinca, što bi se moglo desiti kada bi bilo koji dio tog materijala postao javno dostupan. Zaključio je da postavljanjem i upotrebom video nadzora i sakupljanjem podataka na taj način nijesu povrijeđena prava na privatnost podnosioca predstavke, pa im, stoga, nijesu prouzrokovali ni duševni bol. Tokom postupka jedan od svjedoka je izjavio da je bilo slučajeva krađe i oštećenja enterijera u zgradi i da je jednom prilikom nestalo pet lap topova iz laboratorije. Ovi događaji su doveli do unajmljivanja privatne agencije za obezbjeđenje dvije ili tri godine ranije. Na osnovu izjave svjedoka, policija je predložila uvođenje opreme za video nadzor na prostorijama fakulteta. Sud se, u svom dijelu, nije bavio ovim pitanjima.

15. Dana 31. decembra 2012. godine, podnosioci predstavke su uložili žalbu. Pozvali su se, *inter alia*, na član 8 Konvencije. Tvrdili su, konkretno, da miješanje u njihovo pravo na poštovanje privatnog života nije bilo u skladu sa bilo kojim zakonom, pa da je, shodno tome, bilo u suprotnosti sa članom 8 stav 2 Konvencije. Takođe nije bilo neophodno u demokratskom društvu. Pored toga, Osnovni sud se nije pozvao na bilo koje zakonske odredbe u donošenju presude protiv njih i nije ispitao njihove navode.

16. Dana 17. jula 2013. godine Viši sud u Podgorici je potvrdio prvostepenu presudu, prihvatajući njeno obrazloženje u suštini. Viši sud je konkretno utvrdio da podnosioci predstavke nijesu dokazali da je povrijeđeno njihovo pravo na privatnost i utvrdio da je prvostepeni sud “dao jasan osvrt na odnos prakse Evropskog suda za ljudska prava i konkretnog slučaja. Sud je razmotrio ostale argumente podnosioca predstavke i utvrdio da nijesu opravdali presudu drugačiju nego u konkretnom predmetu”.

17. Podnosioci predstavke nijesu uložili ustavnu žalbu.

II. RELEVANTNO DOMAĆE PRAVO

A. Ustav Crne Gore (objavljen u “Sl. listu Crne Gore” br. 01/07)

18. Članom 40 je predviđeno da svako ima pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života.

19. Članom 43 je predviđeno da svako ima pravo da bude upoznat sa podacima koji su prikupljeni o njegovoj ličnosti i pravo na sudsku zaštitu u slučaju zloupotrebe.

20. Članom 28 stav 2 su zagarantovana, *inter alia*, privatnost i lična prava.

21. Članom 24 stav 1 je predviđeno da se zajemčena ljudska prava i slobode mogu ograničiti samo zakonom u obimu koji dopušta Ustav u mjeri koja je neophodna da bi se u otvorenom i slobodnom demokratskom društvu zadovoljila svrha zbog koje je ograničenje dozvoljeno.

22. Članom 149 je predviđeno da Ustavni sud odlučuje o ustavnoj žalbi podnijetoj zbog povrede ljudskih prava i sloboda zajamčenih Ustavom, nakon iscrpljivanja svih djelotvornih pravnih sredstava.

23. Ustav je stupio na snagu 22. oktobra 2007. godine.

B. Zakon o zaštiti podataka o ličnosti (objavljen u “Sl. listu CG”, br. 79/08, 70/09 i 44/12)

24. Članom 10 je predviđeno da se obrada ličnih podataka može vršiti po prethodnoj saglasnosti lica čiji se lični podaci obrađuju, koja se može opozvati u svakom trenutku.

25. Članom 21 je predviđeno da je rukovalac zbirke ličnih podataka obavezan da, kada podaci nijesu prikupljeni direktno od lica na koje se odnose, najkasnije neposredno prije početka obrade ličnih podataka to lice obavijesti o, *inter alia*, pravnom osnovu i namjeni sakupljanja podataka i o pravu pristupa podacima.

26. Članom 35 (1) je predviđeno da javni sektor može da vrši video nadzor pristupa službenim prostorijama.

27. Članom 36 je predviđeno da se video nadzor može vršiti u službenom ili poslovnom prostoru ako to nalažu razlozi zaštite bezbjednosti lica ili imovine ili tajnih podataka ako se to ne može ostvariti na drugi način.

28. Članom 48 je predviđeno da rukovalac zbirke ličnih podataka odgovara za štetu koju je lice pretrpjelo zbog povrede prava propisanih ovim zakonom, u skladu sa opštim pravilima o naknadi štete.

29. Članovima 49-73 predviđeni su detalji o Agenciji i aktivnostima nadzora.

30. Članovima 49, 51 i 52 je definisano da je Agencija kao nezavisni nadzorni organ, sačinjena od Savjeta Agencije i direktora. Savjet Agencije ima predsjednika i dva člana koje imenuje Skupština i koji za svoj rad odgovaraju Skupštini.

31. Članom 50 je predviđeno da Agencija vrši nadzor nad sprovođenjem zaštite ličnih podataka u skladu sa ovim zakonom; rješava po zahtjevima za zaštitu podataka; daje mišljenja u vezi primjene ovog Zakona; daje saglasnost u vezi sa uspostavljanjem zbirke ličnih podataka; daje mišljenje u slučaju kada postoji sumnja da li se određeni skup ličnih podataka smatra

zbirkom u smislu ovog zakona; prati primjenu organizacionih i tehničkih mjera za zaštitu ličnih podataka; daje predloge i preporuke za unaprjeđenje zaštite ličnih podataka; daje mišljenje da li određeni način obrade ličnih podataka ugrožava prava i slobode lica; saraduje sa organima nadležnim za nadzor nad zaštitom ličnih podataka u drugim zemljama; saraduje sa nadležnim državnim organima u postupku pripreme propisa koji se odnose na zaštitu ličnih podataka; daje predlog za ocjenu ustavnosti zakona, odnosno ustavnosti i zakonitosti drugih propisa kojima se uređuje zaštita podataka; kao i druge poslove u skladu sa ovim zakonom i Zakonom o slobodnom pristupu informacijama.

32. Članovima 56-72 je predviđeno da Agencija sprovodi svoje poslove preko kontrolora koji sačinjavaju zapisnike o svom radu. Stranke mogu uložiti prigovor na zapisnik kontrolora i Savjet Agencije mora odlučiti po njemu. Svojim rješenjima Agencija može, *inter alia*, da naredi da se nepravilnosti u obradi ličnih podataka otklone u određenom roku; da privremeno zabrani obradu ličnih podataka koji se obrađuju suprotno zakonu; da naredi brisanje podataka prikupljenih bez pravnog osnova. Protiv rješenja agencije može se voditi upravni spor.

C. Zakon o obligacionim odnosima iz 2008. godine (objavljen u “Sl. listu CG”, br. 47/08 i 04/11)

33. Članovima 151, 206 i 207 Zakona o obligacionim odnosima, uzevši skupa, je predviđeno, *inter alia*, da svako ko je pretrpio strah, fizički bol ili duševne bolove zbog povrede ugleda ili ličnog integriteta, slobode ili prava ličnosti, ima pravo da traži donošenje privremene mjere, da tuži za novčanu naknadu i zahtijeva druge oblike naknade “koji mogu omogućiti” adekvatnu nadoknadu za nematerijalnu štetu.

34. Članom 166 je predviđeno, *inter alia*, da pravno lice, uključujući državu, odgovara za štetu koju njegov organ prouzrokuje “trećem licu” u vršenju ili u vezi sa vršenjem svojih funkcija.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANA 8 KONVENCIJE

35. Podnosioci predstavke su se žalili na osnovu člana 8 Konvencije da je navodnim nezakonitim postavljanjem i upotrebom opreme za video nadzor u amfiteatrima univerziteta u kojima su oni držali časove, povrijeđeno njihovo pravo na poštovanje privatnog života. Relevantni član glasi kako slijedi:

“1. Svako ima pravo na poštovanje svog privatnog i porodičnog života, doma i prepiske.

2. Javne vlasti se neće miješati u vršenje ovog prava sem ako to nije u skladu sa zakonom i neophodno u demokratskom društvu u interesu nacionalne bezbjednosti, javne bezbjednosti ili ekonomske dobrobiti zemlje, radi sprječavanja nereda ili kriminala, zaštite zdravlja ili morala ili radi zaštite prava i sloboda drugih.”

36. Vlada je osporila ove navode.

A. Prihvatljivost

1. Podnesci stranaka

37. Vlada je tvrdila da sve profesionalne i poslovne aktivnosti ne spadaju u okvir privatnog života. Univerzitet je javna institucija a predavanje je djelatnost od javnog interesa. Zona koja je bila pod nadzorom je radna zona van okvira lične nezavisnosti, za razliku od kabineta profesora, gdje može postojati određen nivo lične nezavisnosti.

38. Vlada je dalje tvrdila da podnosioci predstavke nijesu iscrpili sve djelotvorne domaće pravne lijekove, konkretno ustavnu žalbu.

39. Podnosioci predstavke su osporili navode Vlade. Konkretno, oni su tvrdili da ustavna žalba u tom vremenu nije bila djelotvoran pravni lijek.

2. Procjena Suda

(a) Primjenjivost člana 8

40. Relevantni principi u ovom smislu su dati u, na primjer, *Niemietz protiv Njemačke* (16. decembar 1992. godine, stavovi 29-31, Serija A, br. 251-B); *Peck protiv Ujedinjenog Kraljevstva* (br. 44647/98, stavovi 57-58, ECHR, 2003-I); *Halford protiv Ujedinjenog Kraljevstva* (25. jun 1997. godine, stavovi 44-46, *Reports of Judgments and Decisions 1997-III*), *Fernández Martínez protiv Španije* [VV] (br. 56030/07, stavovi 109-110, ECHR 2014 (izvodi)); i *Bărbulescu protiv Rumunije* [VV] (br. 61496/08, stavovi 70-73, 5. septembar 2017. godine).

41. Konkretno, Sud ponavlja da je “privatni život” širok termin koji nije podložan iscrpnoj definiciji i da bi bilo suviše restriktivno ograničavati pojam “privatni život” na “unutrašnji krug” u kojem pojedinac može da živi svoj lični život onako kako sam izabere i iz njega isključi čitav spoljašnji svijet koji nije obuhvaćen tim krugom (vidjeti *Niemietz*, gore citiran, stav 29). Tako je članom 8 zagarantovano pravo na “privatni život” u širem smislu, uključujući pravo na vođenje “privatnog društvenog života”, odnosno, mogućnost za pojedinca da razvije svoj društveni identitet. U tom smislu, ovo pravo garantuje mogućnost pristupa drugima kako bi se

uspostavile i razvile veze sa njima (vidite *Bărbulescu*, gore citiran, stav 70 i stavovi tamo citirani).

42. Sud je već utvrdio da pojam “privatni život” može uključivati profesionalne aktivnosti ili aktivnosti koje se vrše u javnom kontekstu (vidjeti *Bărbulescu*, gore citiran, stav 71 i stavovi tamo citirani). Nakon svega, to je tokom radnog vijeka za većinu ljudi značajna, ako ne i najveća, mogućnost da razviju odnose sa spoljnim svijetom, i nije uvijek moguće jasno razlikovati koja od aktivnosti pojedinca predstavlja dio njegovog profesionalnog života, a koja ne (vidjeti *Niemietz*, gore citiran, stav 29). Stoga, postoji zona interakcije osobe sa drugima, čak i u javnom kontekstu, koji se može svrstati pod “privatni život” (vidjeti *Peck*, gore citiran, stav 57), a profesionalni život je njegov dio (vidjeti *Fernàndez Martinez*, gore citiran, stav 110 *in fine*).

43. Kako bi se utvrdilo da li je pojam “privatni život” primjenjiv, Sud je u nekoliko navrata ispitivao da li su pojedinci imali razumna očekivanja da njihov privatni život bude poštovan i zaštićen. U tom smislu, navedeno je da je razumno očekivanje privatnosti značajan iako ne neophodno odlučujući faktor (vidjeti *Bărbulescu*, gore citiran, stav 73 i stavovi tamo citirani).

44. Vraćajući se na predmetni slučaj Sud primjećuje da su univerzitetski amfiteatri radna mjesta profesora. To su mjesta na kojima oni ne samo da podučavaju studente, već postoji interakcija sa njima, i time se razvijaju zajednički odnosi i gradi njihov društveni identitet. Već je utvrđeno da se tajni video nadzor zaposlenog na radnom mjestu, kao takav, mora smatrati kao značajno ometanje privatnog života zaposlenog. Sadrži dokumentaciju koja je zabilježena i koja se može reprodukovati, o ponašanju lica na njegovom / njenom radnom mjestu, a koje zaposleni, zbog obaveze na osnovu ugovora o radu da radi na tom radnom mjestu, ne može izbjeći (vidjeti *Köpke protiv Njemačke* (odl.), br 420/07, 5. oktobar 2010. godine). Ne postoji razlog da Sud odstupi od tog nalaza čak i kada je u pitanju video nadzor zaposlenih i njihovih radnih prostorija koji nije tajan. Nadalje, Sud je takođe našao da čak i kad su propisi poslodavca u odnosu na privatni život zaposlenog na radnom mjestu restriktivni, oni ga ne mogu svoditi na nulu. Poštovanje privatnog života nastavlja da postoji, čak iako ono može biti smanjeno koliko je neophodno (vidjeti *Bărbulescu*, gore citiran, stav 80).

45. U smislu gore navedenog, Sud smatra da se podaci sakupljeni putem osporenog video nadzora odnose na “privatni život” podnosilaca predstavke, čime je član 8 primjenjiv u njihovoj žalbi.

(b) Iscrpljivanje domaćih pravnih lijekova

46. Relevantni principi u ovom smislu navedeni su u presudi *Vučković i drugi protiv Srbije* (preliminarne primjedbe) ([VV], br. 17153/11 i 29 drugih, stavovi 69-75, 25. mart 2014. godine).

47. Vraćajući se na predmetni slučaj, Sud je već primijetio da se ustavna žalba u Crnoj Gori može u principu smatrati djelotvornim pravnim lijekom od 20. marta 2015. godine (vidjeti *Siništaj i drugi protiv Crne Gore*, br. 1451/10 i 2 druga, stav 123. 24. novembar 2015. godine). Sud ponavlja u tom smislu da, iako može biti izuzetaka koji mogu biti opravdani specifičnim okolnostima svakog predmeta, pitanje da li su domaći pravni lijekovi iscrpljeni je uglavnom određeno prema datumu kada je predstavka podnijeta Sudu (vidjeti *Baumann protiv Francuske*, br. 33592/96, stav 47, ECHR 2001-V (izvodi)). S obzirom da su podnosioci predstavke podnijeli predstavku u oktobru 2013. godine, što je mnogo ranije nego što je ustavna žalba postala djelotvoran pravni lijek u tuženoj državi, Sud smatra da nije bilo neophodno da iskoriste taj pravni lijek (vidjeti *Siništaj i drugi protiv Crne Gore*, gore citiran, stavovi 124-125). Stoga, prigovori Vlade moraju biti odbijeni.

(c) Zaključak Suda

48. Sud primjećuje da predstavka nije očigledno neosnovana u smislu člana 35 stav 3 (a) Konvencije. Dalje primjećuje da nije neprihvatljiva po bilo kom drugom osnovu. Stoga mora biti proglašena prihvatljivom.

B. Osnovanost

1. Podnesci stranaka

(a) Podnosioci predstavke

49. Podnosioci predstavke su tvrdili da je osporeni video nadzor bio nezakonit, da nije težio legitimnom cilju i da nije bio neophodan u demokratskom društvu. Dekan Fakulteta je sakupljao i procesuirao podatke sakupljene na taj način bez ikakvih ograničenja pa podnosioci predstavke nijesu imali djelotvornu kontrolu nad tim informacijama. Agencija takođe nije ispunila svoje zakonske obaveze, što je dodatno učinilo miješanje arbitrarnim.

(b) Vlada

50. Vlada je tvrdila da se ne može smatrati da je nadzor nad aktivnostima koje se sprovode na javnom mjestu ili fotografskom opremom miješanje u privatni život pojedinca osim ako je otkriven ili objavljen, što ovdje nije bio slučaj.

51. Vlada je dalje navela da je sporno miješanje, i pored određenih administrativnih propusta, bilo zakonito, da je težilo legitimnom cilju, i da je bilo neophodno u demokratskom društvu.

52. Cilj kojem se težilo, a koji ne bi mogao biti postignut na manje invazivan način, bila je prevencija i istraga incidenata koji su se odnosili na bezbjednost, kao što su provale i krađe, u kojima je imovina koja pripada i univerzitetu i zaposlenima, uključujući profesore, bila ukradena. Takođe je za cilj imala prevenciju unošenja vatrenog oružja, “nedozvoljenog uvođenja životinja”, prosjačenja, kao i incidenata u amfiteatrima u kojima je prema profesorima upotrebljavano fizičko nasilje. Čak je i policija preporučila postavljanje opreme za video nadzor.

53. Vlada je dalje tvrdila da su svi uključeni pojedinci, uključujući podnosioc predstave, bili blagovremeno obaviješteni o toj mjeri, da sakupljeni podaci nijesu zloupotrijebljeni ni na koji način i da im je samo Dekan fakulteta imao pristup. Stoga, podaci su se koristili isključivo u svrhe predviđene zakonom i u ograničenom vremenskom periodu, s obzirom da su se podaci automatski brisali nakon trideset dana. Vlada je dalje tvrdila da su kamere bilježile slike sa niskom rezolucijom, da nijesu imale mogućnost zumiranja, i da su njihove lokacije i uglovi snimanja bili postavljeni „u skladu sa metodološkom analizom rizika, ali i zaštitom podataka o ličnosti“

54. Vlada je tvrdila da države imaju široko polje procjene kada je riječ o video nadzoru u javnom interesu, i da je tužena država postupala u skladu sa nacionalnim i evropskim pravnim standardima. U svakom slučaju, nije zadatak Suda da procjenjuje kako domaći sudovi tumače i primjenjuju nacionalne zakone, niti njihove nalaze i zaključke, a domaći sudovi nijesu utvrdili povredu prava podnosioca predstave na privatni život.

2. Procjena Suda

55. Sud je već utvrdio u konkretnom predmetu da video nadzor zaposlenog na radnom mjestu, bilo da je tajni ili ne, mora biti razmatran kao značajno miješanje u privatni život zaposlenog (vidjeti gornji stav 44), i stoga smatra da predstavlja miješanje u smislu člana 8. Svako miješanje na osnovu člana 8 stav 2 može biti opravdano samo ako je u skladu sa zakonom, teži jednom od više legitimnih ciljeva na koje se odnosi ta odredba i ako je neophodno u demokratskom društvu kako bi se postigao taj cilj (vidjeti *Vukota-Bojić protiv Švajcarske*, br. 61838/10, stav 60, 18. oktobar 2016. godine).

56. Sud primjećuje da domaći sudovi nijesu ispitali pitanje usklađenosti postupaka sa zakonom, s obzirom da prvenstveno nijesu razmatrali sporni video nadzor predstavlja miješanje u privatni život podnosioca predstave.

57. Ipak, Agencija za zaštitu ličnih podataka i tom je prilikom eksplicitno utvrdila da nije bilo u skladu sa zakonom, naročito sa članovima 10, 35 i 36 Zakona o zaštiti ličnih podataka (vidjeti gornji stav 11).

58. Sud primjećuje, u tom smislu, da je članom 35 predviđeno da javne institucije – univerzitet je, i na osnovu tvrdnje same Vlade, jedan od njih – mogu vršiti video nadzor pristupa službenim prostorijama. Međutim, u konkretnom slučaju video nadzor je vršen u amfiteatrima.

59. Štaviše, članom 36 je predviđeno da oprema za video nadzor može biti postavljena u službenim ili poslovnim prostorijama, ali samo ukoliko ciljevi predviđeni tim članom, naročito bezbjednost ljudi i imovine, ne može biti postignuta na drugi način. Sud primjećuje da je video nadzor u konkretnom predmetu uveden da bi se obezbijedila sigurnost imovine i ljudi, uključujući studenata, i zbog nadzora nastave. Sud primjećuje da jedan od tih ciljeva, naročito nadzor nastave uopšte, nije predviđen zakonom kao osnova za video nadzor. Dalje, Agencija je eksplicitno utvrdila da nije bilo dokaza o ugroženosti ljudi ili imovine, što bi bio jedan od razloga koji bi opravdao uvođenje video nadzora (vidjeti gornji stav 11), a domaći sudovi se nijesu uopšte bavili tim pitanjem (vidjeti gornji stav 14 *in fine*). Vlada, sa svoje strane, nije dostavila ni jedan suprotan dokaz u tom smislu (vidjeti gornji stav 52) niti je pokazala da je prethodno razmatrana bilo koja druga mjera kao alternativa.

60. S obzirom da relevantni zakoni eksplicitno predviđaju da određeni uslovi budu ispunjeni prije nego što se pribjegne uvođenju kamera, a u konkretnom predmetu ti uslovi nijesu ispunjeni, a uzimajući u obzir odluku Agencije u tom smislu (u odsustvu bilo kakvog ispitivanja pitanja od strane domaćih sudova), Sud ne može osim da zaključi da predmetno miješanje nije bilo u skladu sa zakonom, što je činjenica koja je dovoljna da bude povrede člana 8. Imajući u vidu gornji zaključak, Sud ne smatra neophodnim da razmatra da li su ispoštovani ostali zahtjevi člana 8 stav 2 (vidjeti *Amman protiv Švajcarske* [VV], br. 27798/95, stav 81, ECHR 2000-II, i *Vukota-Bajić*, gore citirana, stav 78).

II. PRIMJENA ČLANA 41 KONVENCIJE

61. Član 41 Konvencije predviđa:

“Kada Sud utvrdi prekršaj Konvencije ili Protokola uz nju, a unutrašnje pravo Visoke strane ugovornice u pitanju omogućava samo djelimičnu odštetu, Sud će, ako je to potrebno, pružiti pravično zadovoljenje oštećenoj strani.”

A. Šteta

62. Podnosioci predstavke su tražili po 1.000,00 eura na ime nematerijalne štete.

63. Vlada je osporila ovaj zahtjev.

64. Sud dodjeljuje po 1.000,00 eura podnosiocima predstavke na ime nematerijalne štete.

B. Troškovi i izdaci

65. Podnosioci predstavke su takođe tražili 1.312,50 eura na ime troškova nastalih pred domaćim sudovima i 357,00 eura na ime troškova nastalih pred Sudom.

66. Vlada je osporila zahtjev podnosilaca predstavke.

67. Na osnovu prakse Suda, podnosilac predstavke ima pravo na naknadu troškova postupka samo ako dokaže da su ti troškovi stvarno i neophodno nastali i da su razumni u iznosu. U konkretnom predmetu razmatrajući dokumenta koja je imao na raspolaganju i na osnovu gore navedenih kriterijuma, Sud smatra razumnim da dodijeli podnosiocima predstavke ukupan iznos od 1.669,50 eura kao naknadu za sve troškove.

C. Kamata

68. Sud smatra da je primjereno da kamatna stopa bude zasnovana na najnižoj kamatnoj stopi Evropske centralne banke uz dodatak od tri procenta poena.

SA OVIH RAZLOGA, SUD

1. *Proglašava*, većinom glasova, predstavku prihvatljivom;
2. *Utvrdjuje* sa četiri glasa za i tri protiv, da je bilo povrede člana 8 Konvencije;
3. *Utvrdjuje*, sa četiri glasa za i tri protiv,
 - (a) da tužena država treba da plati podnosiocima predstavke, u roku od tri mjeseca od dana kada je presuda postala konačna, u skladu sa članom 44 stav 2 Konvencije, sledeće iznose:
 - (i) 1.000,00 (hiljadu eura), svakom, plus bilo koji porezi koji se mogu naplatiti, na ime nematerijalne štete;
 - (ii) 1.669,50 (hiljadu šest stotina šesdeset devet eura i 50 centi), ukupno, plus bilo koji porezi koji se mogu naplatiti podnosiocima predstavke, na ime troškova postupka;
 - (b) da će se od dana isteka gore pomenuta tri mjeseca do dana isplate obračunavati kamata koja je jednaka najnižoj kamatnoj stopi Evropske centralne banke uz dodatak od tri procenta poena;

Sačinjeno na engleskom jeziku, u pismenoj formi, dana 28. novembra 2017. godine, na osnovu Pravila 77 stav 2 i 3 Poslovnika Suda.

Stanley Naismith
Registrar

Robert Spano
Predsjednik

U skladu sa članom 45 stav 2 Konvencije i Pravilom 74 stav 2 Poslovnika Suda uz ovu presudu su priložena sledeća izdvojena mišljenja:

- (a) zajedničko saglasno mišljenje sudija Vučinić i Lemmens;
- (b) zajedničko izdvojeno mišljenje sudija Spano, Bianku i Kjølbros.

R.S.
S.H.N.

ZAJEDNIČKO SAGLASNO MIŠLJENJE SUDIJA VUČINIĆ I LEMMENS

1. U potpunosti smo saglasni sa utvrđivanjem povrede člana 8 Konvencije. Ipak, preferiramo malo drugačije obrazloženje.

2. Ovo je predmet o video nadzoru univerzitetskih sala u kojima su podnosioci predstavke, dva profesora, podučavali studente. Glavno pitanje pred Sudom je bilo da li je član 8 primjenjiv na činjenice iz ovog predmeta.

Dok većina smatra da su univerzitetske sale „radna mjesta“ profesora i prilaze predmetu kao da se tiče miješanja u privatni život zaposlenog od strane njegovog poslodavca (vijeti stav 44 presude), mi bi željeli da više pažnje poklonimo prirodi aktivnosti koja je bila pod nadzorom.

3. Važan aspekt prava na poštovanje privatnog života je „pravo da se živi privatno, van neželjene pažnje“ (vidjeti *Smirnova protiv Rusije*, br. 46133/99 i 48183/99, stav 95, ECHR 2003-IX (izvodi), *Sidabras i Džiautas protiv Litvanije*, br. 55480/00 i 59330/00, stav 43, ECHR 2004-VIII; *Couderc i Hachette Filipacchi Associés protiv Francuske* [VV], br. 40454/07, stav 83, ECHR 2015 (izvodi); *Satakunnan Markkinapörssi Oy i Satamedia Oy protiv Finske* [VV], br. 931/13, stav 130, ECHR 2017 (izvodi); i *Bărbulescu protiv Rumunije* [VV], br. 61496/08, stav 70, ECHR 2017 (izvodi)).

Ipak, članom 8 Konvencije je takođe zagarantovan razvoj, bez spoljnog miješanja, ličnosti svakog pojedinca u njegovim ili njenim odnosima sa drugim ljudima. Stoga, postoji zona interakcije među pojedincima, čak i u javnom kontekstu, koji se može podvesti pod oblast privatnog života (vidjeti *P.G. i J.H. protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 44787/98, stav 56, ECHR 2001-IX; *Peck protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 44647/98, stav 57, ECHR 2003-I; *Perry protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 63737/00, stav 36, ECHR 2003-IX (izvodi); *Uzun protiv Njemačke*, br. 35623/05, stav 43, ECHR 2010 (izvodi); *Von Hannover protiv Njemačke (br. 2)* [VV], br. 40660/08 i 60641/08, stav 95, ECHR 2012; *Couderc i Hachette Filipacchi Associés*, gore citirana, stav 83; *Vukota-Bojić protiv Švajcarske*, br. 61838/10, stav 52, 18. oktobar 2016. godine; *Magyar Helsinki Bizottság protiv Mađarske* [VV], br. 18030/11, stav 191, ECHR 2016; i *Satakunnan Markkinapörssi Oy i Satamedia Oy*, gore citirana, stav 131).

Postoje brojni elementi relevantni za razmatranje pitanja da li se mjere sprovedene van nečijeg doma ili ličnih prostorija odnose na privatni život. S obzirom da postoje prilike kada se ljudi svjesno ili namjerno uključuju u

aktivnosti koje mogu biti snimane ili javno objavljivane, razumna očekivanja pojedinca kada je u pitanju privatnost mogu biti značajan ali ne nužno i odlučujući faktor (vidjeti *P.G. i J.H. protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, gore citirana, stav 57; *Perry*, gore citiran, stav 37; *Uzun*, gore citiran, stav 44, *Vukota-Bojić*, gore citiran, stav 54; i *Magyar Helsinki Bizottság*, gore citiran, stav 193).

4. Konkretni predmet se ne tiče bezbjedonosnih kamera postavljenih, na primjer, na ulazu i izlazu iz univerzitetske zgrade. Odnosi se na video nadzor u amfiteatrima. Dok je bezbjednost ljudi i imovine navedena kao jedan od ciljeva ove mjere (vidjeti stav 7 presude), Savjet Agencije za zaštitu ličnih podataka ovo opravdanje nije smatrao uvjerljivim (vidjeti stav 11 presude). Drugi cilj koji je naveden jeste nadzor aktivnosti predavanja (vidjeti stav 7 presude). Činjenica da je Dekan bio taj koji je imao pristup trakama može da potvrdi da je to zaista bio cilj kojem se težilo.

Univerzitetske sale nijesu ni privatna niti javna mjesta. To su mjesta gdje nastavnici srijeću *njihove* studente i u međusobnoj su interakciji (vidjeti stav 44 presude).

Ova komunikacija naravno nije čisto društvene prirode. Mjesto je vrlo specifično. Nastavnici podučavaju studente koji su upisani na njihovim časovima. Odnos između nastavnika i studenta se oblikuje tokom cijelog perioda predavanja (godina ili semestar). U sali profesor može dozvoliti sebi da se ponaša (“djeluje”) na način na koji to možda nikada ne bi činio van učionice.

Nama izgleda da u takvoj interakciji nastavnik može očekivati privatnost, u smislu da može normalno očekivati da ono što se događa u učionici bude praćeno samo od strane onih koji su upisani da pohađaju časove i koji ih zapravo i pohađaju. Bez “neželjene pažnje” od drugih koji nemaju nikakve veze sa časom. Može biti izuzetaka, na primjer kada se predavanje snima u edukativne svrhe, uključujući za studente koji nijesu u mogućnosti da fizički prisustvuju času. Ipak, u slučaju podnosilaca predstavke, to nije bila svrha.

Mi smatramo da makar u akademskom okruženju, gdje su i aktivnosti predavanja i učenja pokrivene akademskom slobodom, navedena očekivanja poštovanja privatnosti mogu biti smatrana kao “razumna”.

Nadzor, kao mjera kontrole od strane Dekana, po našem mišljenju, nije nešto što bi nastavnici normalno morali očekivati.

Uzimajući u obzir specifične karakteristike odnosa nastavnik-student, nije nam teško da zaključimo da je primjenjiv član 8 Konvencije.

5. Gore navedeno ne znači da video nadzor u salama nije moguć.

Mogu postojati dobri razlozi za stavljanje sala pod video nadzor. Ali, s obzirom da je član 8 primjenjiv, takva mjera se mora uskladiti sa uslovima navedenim u članu 8 stav 2 (vidjeti stav 55 presude). Ovo znači, između ostalog, da mora postojati odgovarajući zakonski osnov, da obim nadzora mora biti ograničen, i da postoje garancije protiv zloupotrebe.

6. U konkretnom predmetu, saglasni smo sa presudom u dijelu u kojem je zaključeno da sporno miješanje nije bilo u skladu sa zakonom i da stoga predstavlja povredu člana 8 (vidjeti stavove 56-60 presude).

ZAJEDNIČKO IZDVOJENO MIŠLJENJE SUDIJA SPANO, BIANKU I KJØLBRO

1. Po mišljenju većine, sporni video nadzor univerzitetskih sala gdje su podnosioci predstavke predavali kao profesori, odnosio se i predstavljao je miješanje u privatni život podnosilaca predstavke koji je zaštićen članom 8 Konvencije (vidjeti stavove 44-45 i 56 presude). Kako se, s uvažavanjem, ne slažemo sa ovim mišljenjem, glasali smo protiv proglašavanja predstavke prihvatljivom i utvrđivanja povrede člana 8 Konvencije.

2. Po našem mišljenju, a kako je u donjem tekstu objašnjeno, presuda prevazilazi okvire člana 8 stav 1 Konvencije i može imati značajne posljedice.

3. Sud je odlučivao u brojnim predmetima u vezi *nadzora na javnim mjestima, uključujući video nadzor*, i iz sudske prakse proizilazi da takav nadzor ne pokreće automatski pitanje na osnovu člana 8 stav 1 Konvencije.

4. U ovom kontekstu, Sud je tvrdio da je “privatni život” neprimjenjiv na mjestima koja su slobodno dostupna javnosti i koja se koriste za aktivnosti koje se ne odnose na privatni život učesnika (vidjeti *Steel i Morris protiv Ujedinjenog Kraljevstva* (odl.), br. 68416/01, 22. oktobar 2002. godine). Dalje, normalna upotreba bezbjedonosnih kamera, bilo na javnim ulicama ili prostorijama, kao što su šoping centri ili policijske stanice, kao takva ne pokreće pitanje na osnovu člana 8 stav 1 Konvencije (vidjeti *Peck protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 44647/98, stav 59, ECHR 2003-I, i *Perry protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 63737/00, stavovi 38 i 40, ECHR 2003-IX (izvodi)). Na osnovu iznijetog, snimanje i sistematsko ili trajno čuvanje takvih podataka može predstavljati miješanje u privatni život, čak i kada je nadzor obavljen na javnom mjestu (vidjeti *Peck*, gore citiran, stav 59, i *Perry*, gore citiran, stav 38). Isto tako, tajni i sistematski nadzor lica na javnim mjestima, uključujući video nadzor, i čuvanje i kasnija upotreba tako dobijenih podataka može predstavljati miješanje u privatni život (vidjeti *Perry*, gore citiran, stavovi 39-43 i *Vukota-Bojić protiv Švajcarske*, br. 61838/10, stav 52-59, 18. oktobar 2016. godine). Isto tako, otkrivanje snimaka sa nadzora na javnim mjestima može predstavljati miješanje u privatni život (vidjeti *Peck*, gore citiran, stavovi 60-63). Isto tako, trajni video nadzor osobe može predstavljati miješanje u privatni život (vidjeti *Van der Graaf protiv Holandije* (odl.), br. 8704/03, 1. jun 2004. godine).

5. Sud je takođe odlučivao u mnogim predmetima koji se tiču *nadzora na radnim mjestima, uključujući video nadzor*, i iz ove prakse proizilazi da nadzor koji poslodavac sprovodi nad zaposlenim na radnom mjestu sam po sebi ne pokreće pitanje po osnovu člana 8 stav 1 Konvencije.

6. U tom kontekstu, Sud je utvrdio da prisluškivanje od strane poslodavca telefonskih poziva zaposlenih sa radnog mjesta spada u okvir

pojma “privatnog života” u situacijama kada zaposleni imaju razumna očekivanja privatnosti takvih poziva (vidjeti *Halford protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 25. jun 1997. godine, stavovi 44-46, Reports of Judgments and Decisions 1997-III). Ovo se primjenjuje ne samo na telefonske pozive zaposlenih, već i na e-mail-ove i upotrebu interneta (vidjeti *Coupland protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 62617/00, stavovi 41-42, ECHR 2007-I). Sud je utvrdio da su razumna očekivanja zaposlenih u vezi privatnosti značajan iako ne nužno odlučujući faktor (vidjeti *Köpke protiv Njemačke* (odl.), br. 420/07, 5. oktobar 2010. godine, *Bărbulescu protiv Rumunije* [VV], br. 61496/08, stav 74, ECHR 2017). Sud je utvrdio da je video snimanje ponašanja zaposlene na njenom radnom mjestu bez prethodnog obavještenja, procesuiranje i ispitivanje dobijenog materijala koje je vršilo nekoliko lica, i naknadna upotreba takvog materijala u javnom sudskom postupku pokrenulo pitanje o “privatnom životu zaposlenog” (vidjeti *Köpke*, gore citirana). Takođe, Sud je utvrdio da nadzor poslodavca nad korištenjem upotrebe interneta i pristupa privatnim porukama poslatih pomoću razmjene trenutnih poruka (Yahoo Messenger) od strane zaposlenih, pokreće pitanje o “privatnom životu” podnosioca predstavke (vidjeti *Bărbulescu*, gore citirana, stavovi 74-81).

7. Na osnovu prakse Suda u vezi nadgledanja, u suštini je neophodno napraviti razliku između video nadzora kao takvog i *snimanja, procesuiranja i upotrebe dobijenih podataka* sa druge strane, pri čemu se u obje situacije u razmatranje uzima privatni život (vidjeti *Köpke*, gore citirana, *Peck*, gore citirana, stavovi 59-59, *Perry*, gore citirana, stavovi 38 i 40-41).

8. Iz postojeće prakse Suda možemo zaključiti sledeće: video nadgledanje ili nadzor sam po sebi ne predstavlja miješanje u privatni život nadgledanih osoba. Bilo da predmet zavisi od procjene specifičnih okolnosti predmeta, uključujući mjesto gdje se vrši nadgledanje, priroda aktivnosti koje se nadgledaju, da li je nadgledanje ciljano i sistematično, da li nadgledane osobe imaju razumna očekivanja za privatnost, da li su obaviješteni i da li osoba, bez obzira na takvo obavještenje, ima razumna očekivanja za privatnost u odnosu na prirodu aktivnosti, da li su podaci sačuvani, procesuirani i iskorišteni, uključujući pitanje da li su šireni. Drugim riječima, zavisi od procjene video nadzora, kao i od njegovog čuvanja, procesuiranja i upotrebe podataka ili sakupljenih informacija.

9. Prilikom procjene primjenjivosti aspekta “privatnog života” iz člana 8 stav 1 Konvencije, većina se fokusira na video nadzor kao takav (vidjeti stavove 44-45 i 56 presude), a ne na bilo kakvo snimanje ili kasniju upotrebu sakupljenih podataka. Za većinu, dovoljno je pozvati se na član 8 na osnovu toga što se video nadzor ili nadgledanje obavljao na radnom mjestu podnosioca predstavke, u salama u kojima su profesori predavali i komunicirali sa studentima. Po našem mišljenju, ovo je veoma opširno i široko tumačenje pojma “privatni život”.

10. Po našem mišljenju, imajući u vidu specifične okolnosti konkretnog predmeta, video nadzor u univerzitetskim salama gdje su podnosioci predstavke predavali kao profesori, nije pokrenulo pitanje vezano za privatni život podnosioca predstavke, i u tom kontekstu smo saglasni sa procjenom domaćih sudova. Smatramo da je odlučujuće da je video nadzor obavljan u univerzitetskim salama, da su podnosioci predstavke obaviješteni o video nadzoru, da su posmatrane profesionalne aktivnosti podnosioca predstavke, da je nadzor uklonjen, da nije bilo audio snimanja pa stoga nije bilo snimanja predavanja ili diskusija, da su slike bile zamagljene i da osobe nijesu bile lako prepoznatljive, da su video snimci bili dostupni samo dekanu i automatski brisani nakon 30 dana, i da podaci ili informacije nijesu naknadno upotrebljavani.

11. Kao što je gore navedeno, većina se poziva samo na video nadzor kao takav, a ne na snimanje, procesuiranje ili moguću upotrebu sakupljenih podataka. U svakom slučaju, želimo da dodamo da po našem mišljenju čuvanje video nadzora samo po sebi ne pokreće pitanje na osnovu “privatnog života”. Čak iako se može tvrditi da se snimljeni video tiče podataka identifikovanih ili prepoznatljivih osoba (vidjeti *Amann protiv Švajcarske* [VV], br. 27789/95, stav 65, ECHR 2000-II i *Satakunnan Markkinapörssi Oy i Satamedia Oy protiv Finske* [VV], br. 931/13, stav 133, ECHR 2017 (izvodi)), podnosioci predstavke se nijesu žalili u ovom predmetu da je kvalitet video snimaka bio takav da bi doveo do njihovog prepoznavanja, čime bi pokrenuli pitanje privatnog života podnosioca predstavke koji je zaštićen članom 8 stav 1 Konvencije, niti da su bilo kakvi podaci bili ili mogli biti upotrijebljeni na takav način da bi aspekt “privatnog života” na osnovu člana 8 stav 1 stupio na scenu (vidjeti *a contrario S. i Marper protiv Ujedinjenog Kraljevstva* [VV], br. 30562/04 i 30566/04, stavovi 60-61 i 67, ECHR 2008).

12. Konačno, mi se ne slažemo sa nalazom većine da je video nadzor, kao takav, doveo žalbu podnosioca predstavke u okvir člana 8 stav 1 Konvencije i predstavljao miješanje u njihova privatna prava. Naglašavamo da su podnosioci predstavke univerzitetski profesori koji su predavali u univerzitetskim amfiteatrima, čime su potpuno uključeni u profesionalnu aktivnost u kvazi-javnim okolnostima, a ne, na primjer, u njihovim kancelarijama. S obzirom da su obaviješteni o video nadzoru u amfiteatrima, njihova razumna očekivanja o privatnosti u tom konkretnom kontekstu, ukoliko ih je uopšte i bilo, bila su veoma ograničena. Konačno, sama činjenica da su amfiteatri nadgledani ne može, po našem mišljenju, uključivati član 8 stav 1 Konvencije bez prikazivanja daljih elemenata, kao što smo gore objasnili. Širenjem obima člana 8 stav 1 da uključuje činjenice konkretnog predmeta, većina je previše proširila pojam “privatnog života” na osnovu te odredbe, do mjere koja nema osnova u praksi Suda i nije dovoljno podržana ubjedljivom pravnom argumentacijom.